

- grąžinti bylą Bendrajam Teismui,
- atidėti pirmojoje ir apeliacinėje instancijose patirtų bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliacinį skundą Komisija grindžia dviem pagrindais.

Pirmajame apeliacinio skundo pagrindu, kurį sudaro trys dalys, Komisija nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai atskyrė atrankos komisijos ir Europos personalo atrankos tarnybos kompetenciją.

Pirmoje šio pagrindo dalyje Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas padarė klaidą teisiškai kvalifikuodamas ginčijamą aktą, t. y. 2015 m. rugpjūčio 17 d. EPSO sprendimą neperduoti atrankos komisijai ieškovo prašymo dėl patikrinimo remiantis tuo, kad jis pateiktas pavėluotai. Tai buvo atlikta vadovaujantis EPSO suteikta išimtinė kompetencija pagal Viešiesiems konkursams taikytinų bendrųjų taisyklių 3.1.3 punktą, kiek tai susiję su susirašinėjimu su kandidatais.

Antroje šio pagrindo dalyje Komisija nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą aiškindamas bendrąsias taisykles. Komisija mano, kad šių bendrųjų taisyklių 3.4.3 punktą reikia sieti ne tik su 3.1.3 punktu, bet ir su 3.4.3 punkto, kuriuo EPSO suteikiama kompetencija atlikti vidaus patikrinimo procedūrą, esme ir paskirtimi.

Trečioje šio pagrindo dalyje Komisija nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą aiškindamas Pareigūnų tarnybos nuostatų III priedo 7 straipsnį. Jos nuomone, ginčijamas pranešimas yra administracinio pobūdžio priemonė, skirta užtikrinti vienodų taisyklių taikymą vykdant atrankos procedūras pagal minėto 7 straipsnio 1 dalį. Komisija mano, kad tai atitinka ir EPSO kaip atrankos komisijos pagalbininkės vaidmenį, kaip nurodyta Bendrojo Teismo sprendime T-361/10 P, *Komisija/Pachitis* ⁽¹⁾.

Antrajame apeliacinio skundo pagrindu Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai aiškino pagrindą dėl aktą priėmusio subjekto kompetencijos nebuvimo. Komisija mano, kad konkrečiu atveju Bendrasis Teismas nenagrinėjo, ar, pašalinus kompetencijos nebuvimą grindžiamą trūkumą, būtų priimtas aktas, kurio turinys būtų tapatus. Komisijos manymu, neatlikęs tokios analizės Bendrasis Teismas negalėjo panaikinti ginčijamo akto.

⁽¹⁾ ECL:EU:T:2011:742

2019 m. sausio 31 d. Tribunalul Specializat Mureș (Rumunija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje MF/BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

(Byla C-75/19)

(2019/C 164/18)

Proceso kalba: rumunų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunalul Specializat Mureș

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliantė: MF

Kitos apeliacinio proceso šalys: *BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar pagal Tarybos direktyvos 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais ⁽¹⁾ nuostatas, visų pirma direktyvos 12, 21 ir 23 konstatuojamąsias dalis, šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalį, 7 straipsnio 2 dalį ir 8 straipsnį draudžiamas toks nacionalinių teismų aiškinimas, kad skunde dėl vykdymo, kuris pagal nacionalinę teisę yra specialus ieškinys, kuris atsakovo atžvilgiu pradėjus priverstinį vykdymą gali būti pareikštas nustatytais terminais ir laikantis ribojančių sąlygų, vartotojas negali remtis su prekiautoju sudarytos sutarties, kuri pagal įstatymą yra vykdomasis dokumentas ir pagal kurią vartotojo atžvilgiu pradėtas priverstinis vykdymas, nesąžiningos sąlygos buvimu, nes tai nepriimtina naudojantis tokia procesine priemone, nurodant nacionaliniuose aktuose nustatytą tvarką, kurioje numatytas ieškinys pagal bendrąją teisę, kuriam netaikomas senaties terminas ir kuriuo vartotojas bet kuriuo momentu gali prašyti konstatuoti nesąžiningų sąlygų buvimą ir jų negaliojimą, tačiau sprendimui, priimtam per tokį procesą nesukeliant tiesioginių padarinių priverstiniam vykdymui, ir kylant pavojui, kad priverstinis vykdymas bus užbaigtas pirmiau nei bus priimtas sprendimas procese pagal bendrąją teisę?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar pagal tas pačias direktyvos nuostatas draudžiama nacionalinės teisės nuostata, kurioje numatytas 15 dienų terminas, skaičiuojamas nuo pirmųjų priverstinio vykdymo aktų įteikimo (imperatyvi viešosios tvarkos nuostata, kurios nesilaikant ieškinys atmetamas, nes pateikiamas per vėlai), per kurį vartotojas atsakovas (skolininkas, kurio atžvilgiu vykdomas priverstinis vykdymas) turi nurodyti sutarties sąlygos, įtvirtintos su prekiautoju sudarytoje sutartyje, nesąžiningumą, atsižvelgiant į tai, kad tokia pati sistema nacionalinėje teisėje taip pat nustatyta galimybei remtis panašiais argumentais, kurie nagrinėjami kaip prieštaravimai byloje dėl esmės, taip pat atsižvelgiant į aplinkybę, kad, pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją, nacionalinis teismas turi pareigą savo iniciatyva išnagrinėti sutartinės sąlygos nesąžiningumą, nes jis turi tuo tikslu būtiną su teise ir faktais susijusią informaciją.

⁽¹⁾ 1993 m. balandžio 5 d. Tarybos direktyva 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais (OL L 95, 1993, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 2 t., p. 288).

2019 m. sausio 31 d. Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (Lenkija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Profi Credit Polska S.A./QJ

(Byla C-84/19)

(2019/C 164/19)

Proceso kalba: lenkų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Profi Credit Polska S.A.

Atsakovė: QJ